

Ommunis hinc inde qverela est, occupari sæpe Studiosorum animos disputationum physicarum prolixitate, unde tamen, si vana quædam jucunditas; nulla tamen ad vitam composita utilitas unquam proveniat. Posse enim non in Theologiâ modo, sed etiam in Jurisprudentiâ, summum conscendi apicem, si vel maximè physica hæc absit speculatio: Solos denique esse Medicos, qui, quoties supra empiricos velint sapere, alterum oculum ad ipsius naturæ penetralia reflectant. Interim quàm falsa hæc conqverentium sit opinio, & facillimè potest evinci, & ut hoc faciamus, præsentis argumenti conditio postulat. Primo enim, si concedendum omninò foret, neminem quæstionibus physicis esse imbuendum, nisi qui Medicinæ dedisset animum: Pauci profectò ab ejusdem tractatione possent excipi. Siquidem, quod de Theologiâ asseritur, omnes nos debere esse Theologos, si non professione, tamen confessione; ad Medicinam quoque applicari fas est: Omnes debere esse Medicos, si non publicos, qui ad omnes ægrotorū preces & invitationes sint parati, certè tamen privatos, qui corporis & familiæ curam possint gerere commodius. Et istud quidem *Jacobus Focanus Sylvaducensis* non ineptè in suâ de Studiis dissertatione p. m. 223. ad agnatum suum *Jodoc. Lodensteinium* perscripsit. Dum *Philosophiæ*, inquit, operam das, aliquid etiam